

stond. Het leven voor mij kreeg zijn normale gang als bij kinderen die goed verzorgd worden. Ik ging naar de gemeenteschool op de Brugberg, mijn schoolonderricht werd dikwijls onderbroken door periode van pijnlijke aanvallen in mijn rechterbeen tot de dij, deze kwaal overviel mij bij slechte weersgesteldenis en duurde verschillende dagen. Eens stond ik op de speelplaats der school voor de muur van een klein afdak, toen mij die pijnen overvielen. Het kreunen en de grimassen van pijnuitdrukken amuseerde de kleine onwetende schooljeugd, een was er bij die mij plaagde tot ik in het dreigen met mijn kruk, de dakpannen afsloeg van het klein afdak waarvoor ik me bevond. Bebloed stond ik daar...Terwijl de enige stonden vroeger tergende bengel en andere schooljeugd hangstig in paniek wegliepen. Na de goede zorgen van de schoolbestuurder en mijn onderwijzer, heeft de schoolbewa~~ker~~ mij naar huis gebracht. Weken lag ik daar in vreselijke pijnen. Het schoolbengeltje, die mij in zijn onwetendheid geplaagd had, is mijn beste en trouwste speelmakker geworden. Later toen we terug in de stad woonde zijn mij nog zulke gevallen overkomen. Mijn moeder kwam mij nu dikwijls bezoeken en was in keukendienst bij zeer rijke katholieke mensen die in de jaren 1895 nog veel druk hadden op hun personeel, vandaar dat ik de school volgen moest van de Broeders van Liefde, St Antoniusplaats, te Leuven. Mijn zuster, de jongste, nu geplaatst in de kostschool van het Heilig Hart, Halfstraat, te Leuven, kwam maandelijks een dag in verlof. In de school werd ik nogmaals geplaagd, daar ik op krukken sprong. Op een dag, in de stad op de Volksplaats, was ik omringd door straatbengels, terwijl ik kreunde van de pijn. Een bengel had mij met een sigarettenpuiltje op de wang verbrand en door het gehuil werd de aandacht getrokken van de wachter, die mij van die straatbengels verlostte. Er kwam stilaan een gevoel van bangheid over mij, hield mij afgezonderd, tot zover ik buiten weten van mijn opvoeders buiten de school bleef, deels door de pijnen die mij dikwijls overvielen en de gewoonte er niet te zijn, hetgeen^{ook} veel gebeurde toen ik de Lubbek bij de boeren woonde. Het schoolonderricht was toen nog niet verplichtend, en door mijn vele afwezigheid zeer armzalig voor mij. Het was eigenlijk niet voor de school dat ik weg bleef